

Providing a Paradigmatic Model for General Education from the Perspective of Education Experts

Azam Mesbahian¹, Maryam AfzalKhani^{2*}, Khadijeh Khanzadi²

1. PhD Student in Educational Management, Garmsar Branch, Islamic Azad University, Garmsar, Iran

2. Assistant Professor, Department of Educational Management, Garmsar Branch, Islamic Azad University, Garmsar, Iran

Received: 12 Sep 2024

Accepted: 28 Oct 2024

Available Online: 21 Dec 2024

Keywords

General education, education, curriculum planning

ABSTRACT

This study aimed to examine and critique the current state of general education from the perspective of education experts and curriculum planners. Due to the nature and characteristics of the subject, the qualitative research method based on the grounded theory paradigm model was employed. The participants included articles related to the research topic published between 2011 and 2021, as well as curriculum and education specialists. The sample size, determined by theoretical saturation, consisted of 21 cases (4 articles and 17 participants). The sampling method was snowball sampling, and semi-structured interviews were used as the research tool. To ensure research validity, four criteria—credibility, transferability, confirmability, and dependability—were applied. Additionally, inter-coder agreement was used to assess reliability, yielding a value of 0.84. The findings indicated that the paradigmatic model for general education, as perceived by education experts and curriculum planners, is influenced by 19 main categories, 49 subcategories, and 262 open codes. Based on the results, it is recommended that managers move away from stereotypical and superficial thinking. Instead of using predefined frameworks, they should develop new frameworks for general education tailored to the needs of the modern world. Furthermore, a participatory approach (utilizing the views and opinions of actors involved in the education system) should be employed in policy formulation.

How to cite:

Mesbahian, A., AfzalKhani, M., & Khanzadi, K. (2024). Providing a Paradigmatic Model for General Education from the Perspective of Education Experts. *Study and Innovation in Education and Development*, 4(4), 1-17.

* Corresponding Author:

Dr. Maryam AfzalKhani

E-mail: Afzalkhani_mr@yahoo.com

© 2024 the authors. Published by Institute for Knowledge, Development, and Research.

This is an open access article under the terms of the [CC BY-NC 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/) License.

EXTENDED ABSTRACT

INTRODUCTION

Education is recognized globally as a pivotal public service contributing to personal, social, and political development in every nation. It is considered a fundamental human right, playing a critical role in ensuring countries maintain their competitiveness in rapidly evolving technological and economic landscapes (1, 2). General education, encompassing primary and secondary levels, is instrumental in equipping individuals with essential skills and preparing them for effective societal participation. Its significance is underscored in modern frameworks, as it serves as a foundation for shaping informed citizens and fostering cultural heritage (3).

Despite its recognized importance, general education systems face challenges, including rigid curricula, inadequate teacher training, and misaligned policy objectives. These issues hinder achieving educational goals, particularly in developing contexts, where resources and systemic issues exacerbate inefficiencies (5, 6). Consequently, the need to reform and innovate educational paradigms has never been more critical. This study examines and critiques the state of general education through the lens of educational experts and curriculum planners, aiming to propose a paradigmatic model to address these challenges (4, 10). This study aimed to examine and critique the current state of general education from the perspective of education experts and curriculum planners.

METHODS AND MATERIALS

The research employed a qualitative methodology rooted in the grounded theory paradigm. The participants consisted of 21 cases, including four relevant articles published between 2011 and 2021 and 17 curriculum and education specialists with relevant expertise. A snowball sampling method ensured the inclusion of diverse insights, and semi-structured interviews were conducted to gather data. These interviews ranged from 30 to 60 minutes, recorded, and transcribed verbatim.

Data analysis involved three stages of coding: open, axial, and selective coding. This iterative process identified 262 open codes, categorized into 49 subcategories and 19 main categories, culminating in the development of a paradigmatic model. The research maintained validity through credibility, transferability, confirmability, and dependability. Reliability was verified via an inter-coder agreement of 0.84.

FINDINGS

The findings revealed that general education, as viewed by experts, is shaped by 19 main categories and 49 subcategories, structured within a paradigmatic framework. Two primary components, "General Education" and "Educational Space," emerged as pivotal. These components are supported by four subcategories: organized and planned education, education through media, family and schools, infrastructural development, and educational transformation.

The analysis further identified causal factors, including micro, macro, and super-macro environments, each contributing to the quality and implementation of general education. These environments encompass teacher training methods, strategic educational frameworks, and societal commitment to education.

Intervening factors, such as centralized management, policy ambiguity, and traditional assessment methods, were identified as barriers to effective education. For instance, overcrowded classrooms and outdated curricula detract from personalized learning experiences. The study also highlighted the implications of educational shortcomings, emphasizing the necessity for systemic reforms to foster academic and societal success.

DISCUSSION AND CONCLUSION

The primary goal of this study was to develop a paradigmatic model for general education based on the perspectives of education experts. The findings highlighted that the current state of general education is shaped by 19 main categories, 49 subcategories, and 262 concepts. These results align with previous studies (14, 15, 18), emphasizing two central themes: "General Education" and "Educational Space," supported by organized programs, education via media and family, infrastructure development, and transformative practices.

The study identified causal factors categorized as micro, macro, and super-macro environments. These include teacher training quality, strategic planning, and societal commitment. Key challenges in education were attributed to management deficiencies, policy ambiguities, and outdated teaching and assessment methods. For instance, overcrowded classrooms and overemphasis on quantitative evaluations hinder personalized learning and effective teaching.

Management issues, such as a lack of systemic thinking and innovative leadership, exacerbate these challenges. Moreover, unclear and top-down policymaking impedes adaptive educational reforms. Addressing these issues requires transparent, well-defined

policies at all levels (micro, macro, and super-macro) to foster cohesive, context-sensitive strategies.

The findings also shed light on structural problems, including traditional assessment practices and high student-to-teacher ratios, which compromise educational quality. Additionally, the prevalence of degree-centric hiring undermines the value of skills and innovation in professional environments, necessitating a shift towards skill-based education.

The study acknowledges limitations, such as reliance on interviews and limited qualitative research on the topic, making data comparison challenging. Future recommendations include adopting a systemic management perspective, empowering teachers, and embracing modern educational methods to enhance student and societal outcomes. Prioritizing teacher status and social recognition is also essential for advancing general education practices.

ارائه مدل پارادیمی آموزش عمومی از دیدگاه صاحب‌نظران تعلیم و تربیت

اعظم مصباحیان^۱، مریم افضل‌خانی^{۲*}، خدیجه خانزادی^۲

۱. دانشجوی دکتری مدیریت آموزشی، واحد گرمسار، دانشگاه آزاد اسلامی، گرمسار، ایران

۲. استادیار گروه مدیریت آموزشی، واحد گرمسار، دانشگاه آزاد اسلامی، گرمسار، ایران

چکیده

این پژوهش با هدف بررسی و نقد وضعیت موجود آموزش عمومی از دیدگاه صاحب‌نظران تعلیم و تربیت و برنامه‌ریزان درسی انجام شد. در این پژوهش به دلیل ماهیت و ویژگی موضوع از روش تحقیق کیفی مبتنی بر مدل پارادیمی گردند تئوری استفاده شد. شرکت‌کنندگان در پژوهش را مقالات مرتبط با موضوع پژوهش در بازه زمانی ۱۳۹۰ تا ۱۴۰۰ و متخصصان برنامه درسی و تعلیم و تربیت تشکیل دادند. حجم نمونه با اشیاع نظری ۲۱ نمونه (۴ مقاله و ۱۷ مشارکت‌کننده) بود. روش نمونه‌گیری از نوع گلوله برفی بود. ابزار پژوهش مصاحبه‌های نیمه‌ساختاریافته بود. برای بررسی روایی پژوهش از چهار معیار قابلیت اعتبار، قابلیت انتقال، قابلیت تأیید و اطمینان‌پذیری استفاده شد. همچنین به منظور بررسی قابلیت اعتماد، از درصد توافق بین دو‌کدگذار استفاده شد که مقدار آن ۰/۸۴ حاصل شد. یافته‌ها نشان داد که مدل پارادیمی آموزش عمومی از دیدگاه صاحب‌نظران تعلیم و تربیت و برنامه‌ریزان درسی تحت تأثیر ۱۹ مقوله اصلی، ۴۹ مقوله فرعی و ۲۶۲ مفهوم باز است. لذا طبق نتایج پیشنهاد می‌شود که مدیران از تفکر قالبی و نگاه سطحی خارج شده و به جای استفاده از چارچوب‌های از قبل مشخص شده، چارچوب‌های تازه‌ای را در حوزه آموزش عمومی متناسب با نیازهای دنیای جدید ایجاد نمایند. همچنین رویکرد مشارکتی (استفاده از آراء و عقاید کنشگران دخیل در نظام آموزشی) در تبیین سیاست‌ها به کار گرفته شود.

تاریخ دریافت: ۱۴۰۳/۰۶/۲۲

تاریخ پذیرش: ۱۴۰۳/۰۸/۰۷

تاریخ چاپ: ۱۴۰۳/۱۰/۰۱

واژگان کلیدی

آموزش عمومی، تعلیم و تربیت، برنامه‌ریزی درسی.

شیوه ارجاع‌دهی:

مصباحیان، اعظم، افضل‌خانی، مریم، و خانزادی، خدیجه. (۱۴۰۳). ارائه مدل پارادیمی آموزش عمومی از دیدگاه صاحب‌نظران تعلیم و تربیت. پژوهش و نوآوری در تربیت و توسعه، ۴(۴)، ۱-۱۷.

نویسنده مسئول:

دکتر مریم افضل‌خانی

پست الکترونیکی: Afzalkhani_mr@yahoo.com

© ۱۴۰۳ تمامی حقوق انتشار این مقاله متعلق به نویسنده است.

انتشار این مقاله به‌صورت دسترسی آزاد مطابق با گواهی CC BY-NC 4.0 صورت گرفته است.

آموزش و پرورش جهانی به عنوان یک خدمات عمومی مهم شناخته می‌شود زیرا به توسعه فردی، اجتماعی و سیاسی هر کشور کمک می‌کند. این امر دلیلی است که کشورها مبلغ قابل توجهی را برای بهبود کیفیت آموزشهای خود سرمایه گذاری می‌کنند. آموزش و پرورش از اساسی ترین حقوق بشری است (1) و شکی نیست که آموزش و پرورش نقش مهمی در تضمین باقی ماندن اقتصاد در بازارهای جهانی دارد که در حال حاضر در حال تغییر تکنولوژی‌ها و روش‌های تولید هستند. آموزش یکی از ابزارهای توسعه است و شامل اهدافی است که پایه‌ای برای آینده‌ای بهتر برای جوانان برای دستیابی به اشتغال خوب، سلامت خوب و وضعیت اقتصادی اجتماعی است (2).

از رسالت‌های بارز نظام آموزش و پرورش توجه به آموزش‌های عمومی در برنامه‌های درسی مقاطع تحصیلی مختلف است چرا که انتظار عموم از این نهاد آن است که بتواند از طریق آموزش‌های عمومی خود دانش‌آموزان را برای زندگی در آینده آماده کند و انواع مهارت‌های زندگی را به آن‌ها آموزش دهد. با توجه به اینکه ر دنیای امروز، آموزش عمومی به عنوان عاملی برای رشد، توسعه و پیشرفت در جوامع بشری مطرح است و بررسی جایگاه این امر نیازمند تحقیق است و از این‌رو، هدف این تحقیق بررسی و نقد وضعیت موجود آموزش عمومی از دیدگاه صاحب‌نظران تعلیم و تربیت و برنامه‌ریزان درسی است (3).

در آغاز قرن بیست و یکم، توجه همگان بیش از گذشته به نظام‌های رسمی تعلیم و تربیت معطوف شده است تا به کمک ایجاد تحول در این زیر مجموعه نظام‌های اجتماعی و افزایش کارایی و کفایت آن‌ها، جوامع بشری قادر شوند به گونه‌ای سازنده با معضلات و چالش‌هایی که پیش رو دارند، مواجه شوند (4). در دنیای امروز که علم و فناوری با رشد و گسترش وسیع و جهان شمول به عنوان عامل مهم و اساسی در فرآیند رشد و توسعه اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی جوامع بشری به حساب می‌آیند، نظام آموزش و پرورش نقشی بس عظیم و پراهمیت به دست آورده است. بررسی عوامل مؤثر بر پیشرفت و توسعه در جوامع پیشرفته نشان می‌دهد که همه این کشورها از آموزش و پرورش توانمند و کارآمد برخوردارند. آموزش و پرورش وسیله پیشرفت کشورها است و همچنین یکی از نهادهای اصلی و تأثیرگذار در نشاط و پویایی تفکرات بشر و مرکز حفظ و بازتولید فرهنگ جامعه و موجب توسعه پایدار و پیشرفت هر کشور است. با پیشرفت علم و فناوری، تمدن بشری تاکنون مسیری طولانی را پیموده است، لذا چه از نظر شخصی، چه از نظر اجتماعی، سیاسی و اقتصادی و چه از نظر فرهنگی، نقش آموزش و پرورش را نمی‌توان دست کم گرفت و مسلماً آموزش و پرورش یک مزیت برای زندگی بشر است (5). بنابراین شناخت الزامات و مقتضیات زندگی در عصر حاضر برای برنامه‌ریزان و سیاستمداران آموزشی امری ضروری است، چرا که باید نظام آموزشی بتواند دانش و بینش لازم را در کودکان و نوجوانان برای فعالیت در جامعه را پرورش دهد. اما در نظام آموزش و پرورش ما علیرغم تاکیدات و پژوهش‌های سالهای اخیر، هنوز چالش‌های زیادی در امر آموزش و پرورش سایه افکننده است و این چالش‌ها دستیابی به اهداف را با کندی مواجه می‌کند. چالش‌های موجود در نظام یاددهی و یادگیری

در قالب مواردی چون کتابهای درسی، شیوه‌ها و روش‌های تدریس، تغییر مدیران و اعمال سلیقه در نظام آموزشی، عدم هماهنگی با تکنولوژی روز دنیا، بی توجهی به نقش معلم، مدیریت متمرکز، کم‌رنگ بودن مشارکت مردم در مباحث آموزش و پرورش، بررسی صلاحیت مدیران و کارشناسان آموزش و پرورش مطرح شده است (6).

آموزش عمومی از دوره آمادگی و پیش دبستانی تا پایان دوره متوسطه عمومی و دوره‌های تربیت معلم و آموزش‌های عمومی فنی و حرفه‌ای را شامل می‌شود. آموزش عمومی برنامه آموزشی با هدف توسعه شخصیت دانش‌آموزان و انتقال یک میراث فرهنگی مشترک است (7). آموزش عمومی شامل دوره‌های آموزش ابتدایی تا اخذ دیپلم است. کلیه دانش‌آموزان پس از ورود به اولین محیط آموزشی جزو دسته آموزش گیرندگان عمومی قرار می‌گیرند. سوادآموزان نهضت سوادآموزی و نوآموزان نیز در این دسته قرار می‌گیرند. اطلاعات ارائه شده در این رسته شامل دانش‌آموزان، سوادآموزان، نوآموزان، معلمان، مقاطع تحصیلی، مدارس، کلاس‌های آموزشی و... است. آموزش عمومی که به آن آموزش همگانی نیز گفته می‌شود، عبارت است از مجموعه فعالیت‌هایی که به منظور یادگیری برخی از فعالیت‌های مشخص با هدایت مستقیم، برای کلیه افراد جامعه انجام می‌شود (8). دوره‌های آموزش عمومی معمولاً برای آموزش مهارت‌های متنوعی طراحی می‌شوند که هر فردی باید بدون توجه به رشته تحصیلی انتخابی‌اش، برای داشتن یک زندگی سازنده، تبدیل شدن به یک شهروند آگاه و مطلع و انتقال ایده‌ها به عنوان عضو مفید از جامعه تسلط داشته باشد (9).

یکی از مهمترین عوامل تاثیرگذار در نظام آموزش عمومی، رویکردها و نظریه‌های تربیتی و برنامه درسی در فرآیند یاددهی و یادگیری است. در طول تاریخ نظریات مختلفی در امر آموزش مطرح شده است و هر کدام به جنبه‌هایی از آموزش پرداخته اند، اما در عصر حاضر، نظریات جدید به نقد آموزش‌های یکسویه و منفعل پرداخته اند. در تاریخ فلسفه و نظریه آموزش و پرورش، نظریه انتقادی از جمله نظریه‌های نوظهور است. هرچند پیش از اینکه این نظریه با نام آموزش و پرورش انتقادی شناخته شود، نظریات آن در میان منتقدان آموزش و پرورش رواج داشته است. در واقع نظریه پردازان انتقادی هم جهت، با جنبش پست مدرن و در انتقاد به آموزش و پرورش رسمی به طرح مباحثی چون طبقه گرایی نژادپرستی و تبعیض جنسی پرداخته‌اند (10).

توجه به کیفیت در آموزش و مدارس یکی از موارد اساسی و حیاتی محسوب می‌شود که تاثیری به‌سزا بر سرنوشت کشور دارد بنابراین ارزش یابی کیفیت آموزشی بحث جدی بسیاری از کشورها است (11). زیرا کیفیت را می‌توان به مثابه ترکیبی از کارایی، بهره‌وری، اثربخشی، پاسخگویی، توان نوآوری و شرایط آموزشی بیان کرد. کیفیت مدرسه و آموزش مورد توجه والدین، معلمان، رسانه‌های گروهی، دولت و جامعه است. یکی از عواملی که به این پیشرفته‌ها کمک کرده، فشار زیاد بر نظام آموزشی از سوی جامعه است که در مقابل بازده خود پاسخگو باشد خدمات آموزشی به ویژه خدماتی که از طریق مدارس و مؤسسات آموزشی ارائه می‌شود، از مهم‌ترین حوزه‌های خدماتی در هر جامعه است که از نقشی بی بدیل در توسعه یافتگی جوامع برخوردار است. بنابراین، توجه به ارتقای کیفیت خدمات آموزشی به طور مستمر، امری ضروری به نظر می‌رسد. کیفیت مهمترین معیار توسعه آموزش است موضوع کیفیت در اکثر

نظام‌های آموزشی، به یکی از مفاهیم اساسی در سیاست‌گذاری‌های کلان آموزشی تبدیل شده است و در حال حاضر یکی از محورهای اصلی همه مباحث آموزشی است و ارتقای آن مهم‌ترین وظیفه نهادهای آموزشی است (12).

از آنجا که تربیت انسان از اهمیت زیادی برخوردار است لذا جامعه برای برنامه‌های بلندمدت نیاز به بررسی آموزش و پرورش و مشکلات آن و رفع آنان دارد از طرف دیگر موفقیت در مدرسه نه تنها می‌تواند بر جنبه‌های دیگر زندگی افراد هم تأثیر داشته باشد بلکه موفقیت تک تک افراد جامعه به معنی رستگاری یک جامعه است آموزش و پرورش ما به عنوان یک کشور در حال گذار مشکلاتی از قبیل حفظ کردن به جای فکر کردن نظام آموزش و پرورش معلم محور عدم ایجاد اعتماد به نفس در دانش‌آموزان عدم دستیابی به احساس ارزشمند بودن در دانش‌آموزان عدم کاربرد مفاهیم درسی در زندگی ترک تحصیل برای دانش‌آموزان ضعیف‌تر و کاهش کارایی تربیت معلمان ماه و آشنا با شیوه‌های نوین به عنوان اصلی‌ترین عامل جهت ایجاد تغییر در نظام آموزش و پرورش بسیار ضروری است (13).

در مورد موضوع آموزش عمومی برخی پژوهش‌ها انجام شده است. منصوره جمشیدی و عبدی لیفکویی (۱۴۰۲) در پژوهشی نتیجه گرفتند که شباهت‌هایی میان این دو دیدگاه وجود دارد؛ از جمله اینکه در هر دو دیدگاه، تعاملات درونی و بیرونی فرد، جزو جدایی‌ناپذیر زندگی انسان هاست. همچنین اینکه افراد ضمن بی‌همتا بودن، در قبال انتخاب‌های خود مسئولیت‌اند (14). اما در مقابل، وجوه افتراقی چون تفاوت در نگاه به غایب انسان، تفاوت در نگاه به رشد افراد، تعارض در توجه به افراد با توانایی خاص و نوع نگاه به انگیزش، در این دو دیدگاه به خوبی مشهود است. عباسی و عبدی لیفکویی (۱۴۰۱) در پژوهشی بیان کردند که وجوه اشتراک متعددی میان این دو دیدگاه وجود دارد؛ از جمله اینکه در هر دو دیدگاه، جامعه جزو جدایی‌ناپذیر زندگی انسان‌ها است. همچنین افراد ضمن بی‌همتا بودن، در قبال جامعه مسئولیت خاص خود را دارند اهمیت و نقش بسیار مهم خانواده، از دیگر وجوه اشتراک هر دو است. اما در مقابل، وجوه افتراقی چون تفاوت در نگاه به انسان، گرایش فطری اجتماعی اولیه و ثانویه و نوع نگاه به خانواده در این دو دیدگاه، به چشم می‌خورد (14). هاشمی (۱۴۰۰) پژوهشی را با هدف ارائه مدل برای اداره آموزش عمومی کشور با رویکرد حکمرانی انجام داده است. یافته‌های پژوهش نشان داد که مضامین محوری مشارکت نهادی، مشارکت درونی، انعطاف‌پذیری ساختاری، انعطاف‌پذیری محتوایی، مرزبایی محیطی، سازوکارهای مفید، هماهنگی، انسجام‌بخشی محتوایی، بازخورگیری و نظارت، نظام فنی اجرایی و زیرساخت به عنوان عناصر اصلی مدل آموزش عمومی هستند (15). خالقی نژاد (۱۴۰۰) پژوهشی را با هدف بررسی روند تاریخی برنامه درسی آموزش عمومی دوره کارشناسی در ایران انجام داده است. یافته‌ها در خصوص تحول برنامه درسی عمومی منجر به شناسایی سه شکل از برنامه درسی عمومی در سایه، برنامه درسی عمومی آشکار و برنامه درسی معارف اسلامی و آگاهی عمومی شده است (16).

کاماس (۲۰۲۳) در پژوهشی بیان کرد که تأثیر نابرابری بر آموزش عمومی به کیفیت نهادی بستگی دارد. از نظر تحلیلی، در جوامعی که نهادهای ضعیفی دارند، افزایش نابرابری درآمدی می‌تواند منجر به کاهش کیفیت آموزش عمومی شود. این تأثیر از طریق منابع تخصیص یافته به آموزش عمومی و از طریق تعداد افراد شرکت‌کننده در سیستم مدارس دولتی صورت می‌گیرد. با بهبود کیفیت

مؤسسات، این تأثیر نامطلوب نابرابری بر مدارس دولتی را می‌توان کاهش داد، به دلیل ضررهای کمتر در درآمد مالیاتی تخصیص یافته به سیستم (17). هیمنز (۲۰۲۲) پژوهشی را تحت عنوان حقوق آموزشی، آموزش عمومی و دموکراسی انجام داده است. وی نتیجه گرفت که برای آموزش همگانی با شکل‌های معاصر آموزش و پرورش مخالف است. مفهوم سازی آموزش عمومی به این شکل نشان می‌دهد که نادر است و نادرتر می‌شود (18). متکاف (۲۰۲۲) پژوهشی را با عنوان فلسفه به عنوان یک نیاز آموزشی عمومی انجام داده است. محقق استدلال می‌کند که مدارس و کالج‌ها باید دوره‌های فلسفه را به عنوان الزامات آموزشی عمومی بگنجانند (19). شی (۲۰۱۹) در پژوهشی به بررسی اهداف آموزش عمومی در دانشگاه‌ها پرداخته است. نتایج پژوهش وی نشان داده است که هم دانشگاه‌های داخلی و هم دانشگاه‌های خارجی دوره‌های آموزش عمومی را ارائه می‌دهند (20). برنامه درسی آموزش عمومی وظایف خاصی در دانشگاه دارد که برخی از کارکردهای آن به شرح زیر است: (۱) پرورش آگاهی موضوعی زیبایی‌شناختی دانش‌آموزان. (۲) پرورش دانش و انسانیت دانشجویان. (۳) افزایش توانایی زیبایی‌شناختی دانشجویان. (۴) ارتقاء توانایی‌های متنوع دانشجویان. (۵) تجهیز دانشجویان به شایستگی تفکر، از جمله ادغام دانش و بیان. و (۶) پرورش جهان بینی گسترده و مراقبت انسان دوستانه در بین دانشجویان.

تعلیم و تربیت از آنجا آغاز می‌شود که فراگیرندگان دریابند راهی که انتخاب کرده‌اند، بهترین و تنها راه ممکن در زندگی نیست و امکان دارد راه‌هایی برخلاف اندیشه‌ها و رویه‌های زندگی آن‌ها نیز وجود داشته باشند. فریره نظام‌های آموزش را مانند یک بانک تصور می‌کند. «بانکداری آموزشی» نظامی است که در آن معلم «سپرده‌گذار» و فراگیرنده «سپرده نگه‌دار» است. به این معنا که معلم دانش یا سپرده را بدون هیچ تغییر و دگرگونی به صندوقچه ذهن دانش‌آموزان انتقال می‌دهد. پایان فرآیند سپرده‌گذاری، پایان آموزش و شروع ارزیابی است و فراگیرنده ناگزیر باید عین سپرده را بدون کمترین تغییری تحویل معلم دهد. چنین انتقالی به صورت غیرفکورانه انجام می‌گیرد و از حافظه نوع ماشینی اقتباس شده است. در فرآیند سپرده‌گذاری و حفظ سپرده، فهم یا دریافت نقادانه مفاهیم جایگاهی ندارد و پیام‌ها بدون تفسیر و تأویل فراگیرندگان منتقل می‌شوند (4). بنابراین مسأله اساسی پژوهش حاضر این است که ارائه مدل پارادیمی آموزش عمومی از دیدگاه صاحب‌نظران تعلیم و تربیت چگونه است؟

روش پژوهش

در پژوهش حاضر به دلیل ماهیت و ویژگی موضوع از روش تحقیق کیفی استفاده شده است. رویکرد مورد نظر نیز بر مبنای رویکرد نظریه زمینه‌ای (داده بنیاد) است. این رویکرد، متناسب با موضوعاتی که ماهیتی فرایندی، سیال و اکتشافی دارند به کار می‌رود. شرکت کنندگان در پژوهش را مقالات مرتبط با موضوع پژوهش در بازه زمانی ۱۳۹۰ تا ۱۴۰۰ و متخصصان برنامه درسی و تعلیم و تربیت تشکیل دادند. ملاک انتخاب این افراد متخصصانی اعم از اساتید دانشگاهی، مدیران و معلمان مدارس ابتدایی تا متوسطه بودند که - حداقل مدرک تحصیلی کارشناسی ارشد داشتند، در رشته برنامه درسی تحصیل کرده بودند و در حوزه آموزش عمومی سابقه فعالیتی داشتند. حجم نمونه با اشباع نظری صورت گرفت یعنی نمونه‌گیری تا زمانی بود که پاسخ‌ها تکرار شدند. نمونه نهایی ۲۱ نمونه

(۴) مقاله علمی پژوهشی و ۱۷ نفر مشارکت کننده) بود. روش نمونه‌گیری نیز از نوع گلوله برفی بود. بنابراین با توجه به روش نمونه‌گیری فوق تلاش شد تا محقق پس از مواجهه با افراد مطلع، سایر افرادی که آن‌ها معرفی نمودند در پژوهش شرکت داده شوند. ابزار مورد استفاده مصاحبه از نوع نیمه‌ساختاریافته بود. قابل ذکر است که در راهنمای مصاحبه جزئیات مصاحبه، شیوه بیان و ترتیب پرسش‌ها ذکر نمی‌شود، بلکه این موارد در طی فرآیند مصاحبه تعیین می‌شوند. بر این اساس در این پژوهش سوالات مصاحبه از طریق مطالعه مبانی نظری و نیز سوالات پژوهش تهیه و تنظیم شد. در جریان مصاحبه و بر حسب شرایط، پرسش‌های دیگری هم پرسیده شد، به ویژه زمانی که پاسخ‌ها برای پژوهشگر مبهم بود یا مصاحبه شونده توضیحات کاملی را ارائه نداد و البته این سوالات همان اهداف سوالات اصلی را پیگیری می‌کنند. به عبارتی با اینکه سوالات از قبل طراحی شدند، ولی چون هدف از پرسیدن آن‌ها کسب اطلاعات عمیق از مصاحبه شونده‌ها بود، هر سوال به تناسب موقعیت و پاسخ مصاحبه شونده‌گان با تعدادی سوال دیگر پیگیری شد تا درک روشن تری از موضوع مورد مطالعه بدست آید. همه مصاحبه‌ها با استفاده از دستگاه ضبط صوت، ضبط شده و پس از اتمام هر مصاحبه (که به مدت ۳۰ تا ۶۰ دقیقه انجام شد) به صورت کلمه به کلمه پیاده‌سازی شدند. همچنین، برای قابلیت اعتماد، از درصد توافق بین دو کدگذار استفاده شد و درصد توافق ۸۴٪ شد. در نهایت برای تجزیه و تحلیل داده‌ها نیز از روش کدگذاری طی سه مرحله کدگذاری باز، کدگذاری محوری و کدگذاری انتخابی استفاده شد.

یافته‌ها

ابتدا برخی از ویژگی‌های مشارکت کنندگان در جدول (۱) ارائه شده است.

جدول ۱. مشخصات متخصصان برنامه درسی و تعلیم و تربیت

کد	جنسیت	مدرک تحصیلی	رشته تحصیلی	سابقه فعالیت در آموزش و پرورش
۱	زن	دکتری	مدیریت آموزشی	۱۶ سال
۲	زن	دکتری	برنامه‌ریزی درسی	۲۷ سال
۳	مرد	دکتری	مدیریت آموزشی	۲۶ سال
۴	زن	فوق لیسانس	تحقیقات آموزشی	۱۹ سال
۵	زن	دکتری	برنامه‌ریزی درسی	۲۹ سال
۶	مرد	دکتری	روانشناسی تربیتی	۱۰ سال
۷	زن	دکتری	برنامه‌ریزی درسی	۲۵ سال
۸	زن	دکتری	برنامه‌ریزی درسی	۱۲ سال
۹	مرد	دکتری	برنامه‌ریزی درسی	۱۱ سال
۱۰	زن	فوق لیسانس	تاریخ و فلسفه آموزش و پرورش	۱۵ سال
۱۱	زن	دکتری	مدیریت آموزشی	۲۰ سال
۱۲	زن	دکتری	مدیریت آموزشی	۱۵ سال
۱۳	مرد	دکتری	زبان انگلیسی	۱۰ سال
۱۴	مرد	فوق لیسانس	تکنولوژی آموزشی	۱۳ سال
۱۵	زن	دکتری	برنامه‌ریزی درسی	۱۵ سال
۱۶	زن	دکتری	مدیریت آموزشی	۲۱ سال
۱۷	مرد	فوق لیسانس	آموزش و پرورش پیش دبستانی	۱۴ سال

متن مصاحبه‌ها تحلیل شدند. ابتدا جملات و عبارات مهم مشخص شدند و کدگذاری باز انجام شد که در نهایت تعداد ۲۶۲ مفهوم شناسایی شد. سپس کدهای باز در طبقه کدگذاری محوری تقلیل داده شدند که تعداد ۴۹ مقوله فرعی نهایی شناسایی شد. در مرحله دوم، کدگذاری محوری انجام شد. تمام مفاهیم فرعی مرتبط در ۱۹ مقوله اصلی تقلیل شدند و در نهایت تمام مقولات محوری در قالب اجزای مدل پارادیمی قرار داده شدند. در جدول (۲) نیز مراحل کدگذاری ارائه شده است.

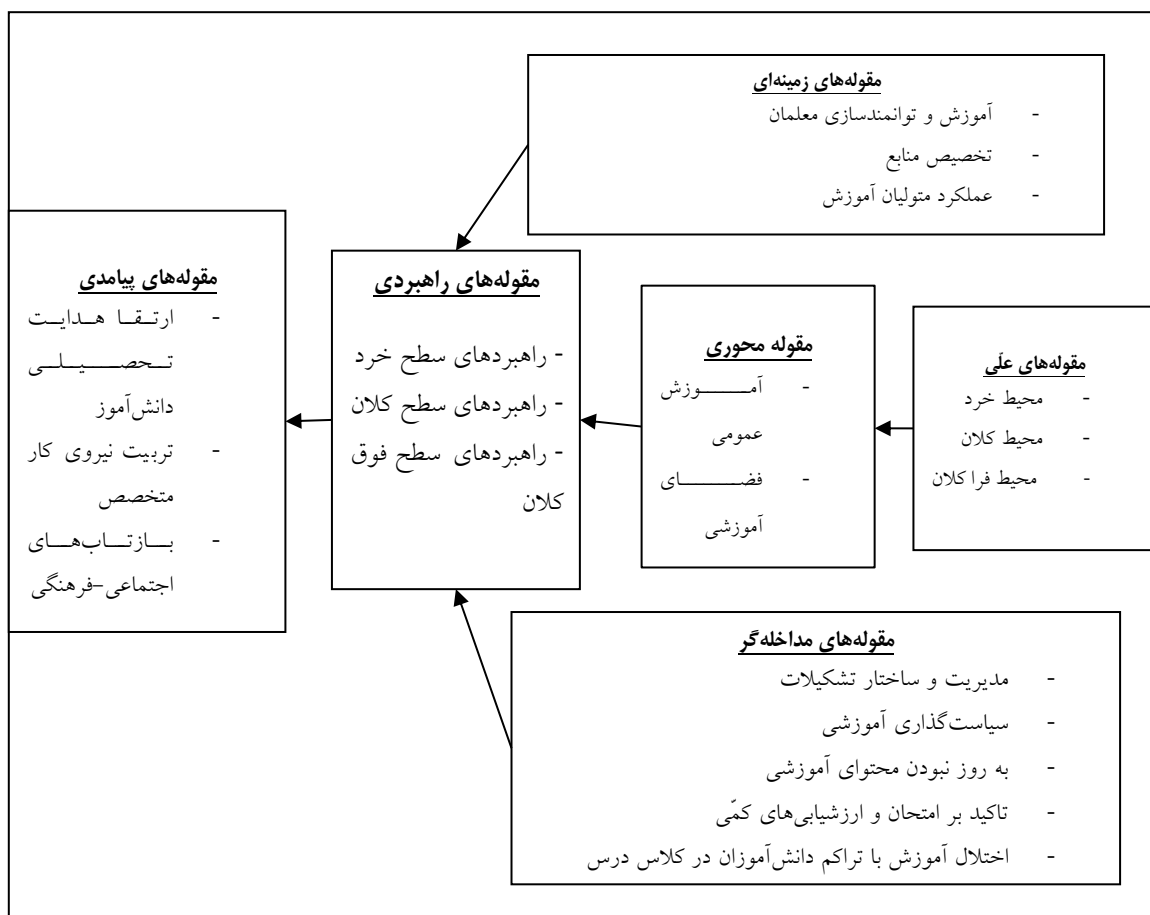
جدول ۲. مقوله‌های اصلی و فرعی بر اساس مدل پارادیمی

مقوله مدل پارادیمی	مقوله اصلی	مقوله‌های فرعی
مقوله محوری	آموزش عمومی	آموزش‌های منظم و برنامه‌ریزی شده آموزش از طریق رسانه، خانواده و مدرسه آموزش از طریق ایجاد زیرساخت مناسب آموزش از طریق تحول در آموزش
عوامل علی	محیط خرد	روش آموزش معلم کیفیت آموزش معلم
	محیط کلان	استراتژی‌های آموزشی استراتژی‌های عملیاتی استراتژی‌های حرفه‌ای و تخصصی معلمان
راهبردها	محیط فرا کلان	اراده و عزم همگانی شناخت ساحت‌های تربیتی حفظ کرامت و شان معلمان
	راهبردهای سطح خرد	بهبود وضعیت معیشتی معلمان بهبود کیفیت تجهیزات و امکانات آموزشی توسعه مهارت‌های فردی و اجتماعی دانش‌آموزان
	راهبردهای سطح کلان	اصلاحات ساختاری ارائه دیدگاه سیستمی
	راهبردهای سطح فوق کلان	تغییر در سیاست‌های آموزشی کاربردسازی آموزش بهره‌مندی از فناوری اطلاعات
عوامل زمینه‌ای	آموزش و توانمندسازی معلمان	ارتباطات و تقویت ارتباط با صنعت و بازار شیوه‌های تدریس و کلاس‌داری معلمان مهارت‌آموزی به معلمان
	تخصیص منابع	امکانات و تجهیزات فناورانه آموزشی فضای آموزشی
	عملکرد متولیان آموزش	تامین اعتبار و بودجه ایجاد برابری آموزشی مشارکت اجتماعی در آموزش
عوامل متداخل	مدیریت و ساختار تشکیلات	ضعف مهارت‌های مدیریتی اجتناب از مدیریت ایده‌ها
	سیاست‌گذاری آموزشی	نبود نگرش مدیریت سیستمی در فضای آموزشی سیاست عمومی و حکومت مدارانه تصمیم‌گیری در سطح کلان
	به روز نبودن محتوای آموزشی	شفاف نبودن سیاست‌های آموزش عمومی آسیب‌های رایج آموزشی انعطاف‌ناپذیری محتوای برنامه درسی
	تاکید بر امتحان و ارزشیابی‌های کمی	عدم پویایی و پاسخگویی برنامه درسی به نیازها محتوای توصیفی و آموزش مبتنی بر حفظیات ارزشیابی سنتی نادیده گرفتن تفاوت‌ها و نیازهای فردی دانش‌آموزان در ارزشیابی

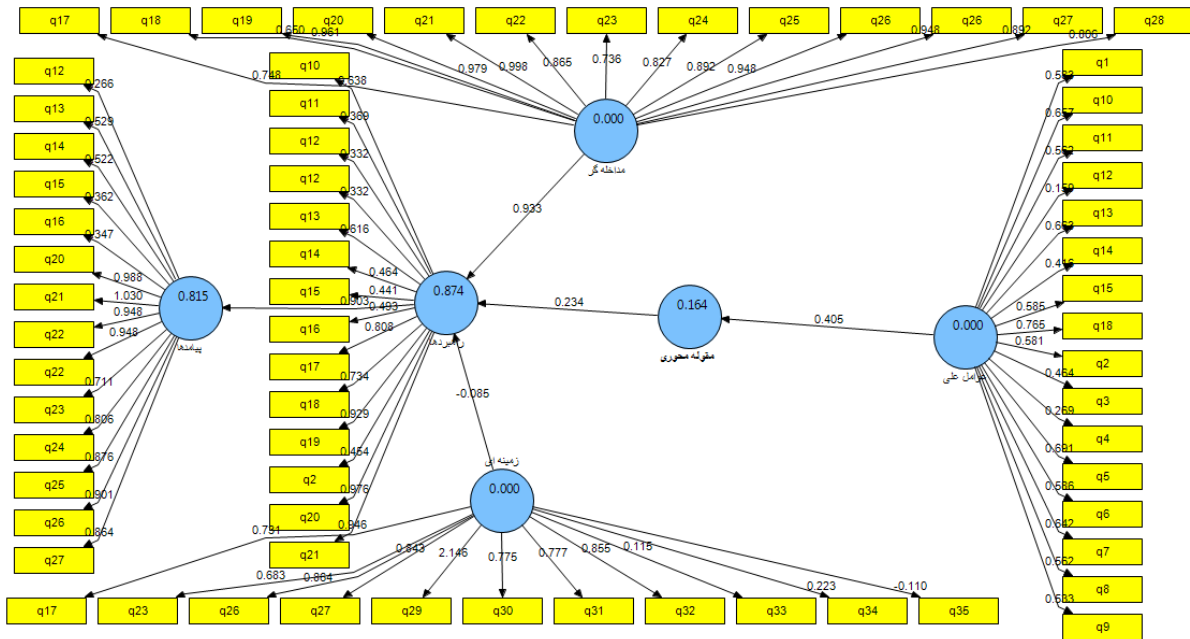
اختلال آموزش با تراکم دانش‌آموزان	شلوغی کلاس‌ها
در کلاس درس	عدم رسیدگی معلم به همه دانش‌آموزان
ارتقا هدایت تحصیلی دانش‌آموز	آگاهی والدین و مدرسه از استعداد دانش‌آموز
	موفقیت دانش‌آموز در رشته تحصیلی
	بهبود وضعیت آموزش عمومی دانش‌آموز
تربیت نیروی کار متخصص	تناسب آموزش‌های رسمی با نیازها و انتظارات جامعه
	توسعه اقتصادی و صنعتی کشور
بازتاب‌های اجتماعی-فرهنگی	تأثیرات اجتماعی
	تأثیرات فرهنگی

مطابق با نتایج جدول، نتایجی که از طریق سه کدگذاری باز، محوری و انتخابی به دست آمده نشان می‌دهد که بر اساس مدل پارادایمی، وضعیت موجود آموزش عمومی از دیدگاه صاحب‌نظران تعلیم و تربیت و برنامه‌ریزان درسی تحت تاثیر ۱۹ مقوله اصلی و ۴۹ مقوله فرعی و ۲۶۲ مفهوم باز است.

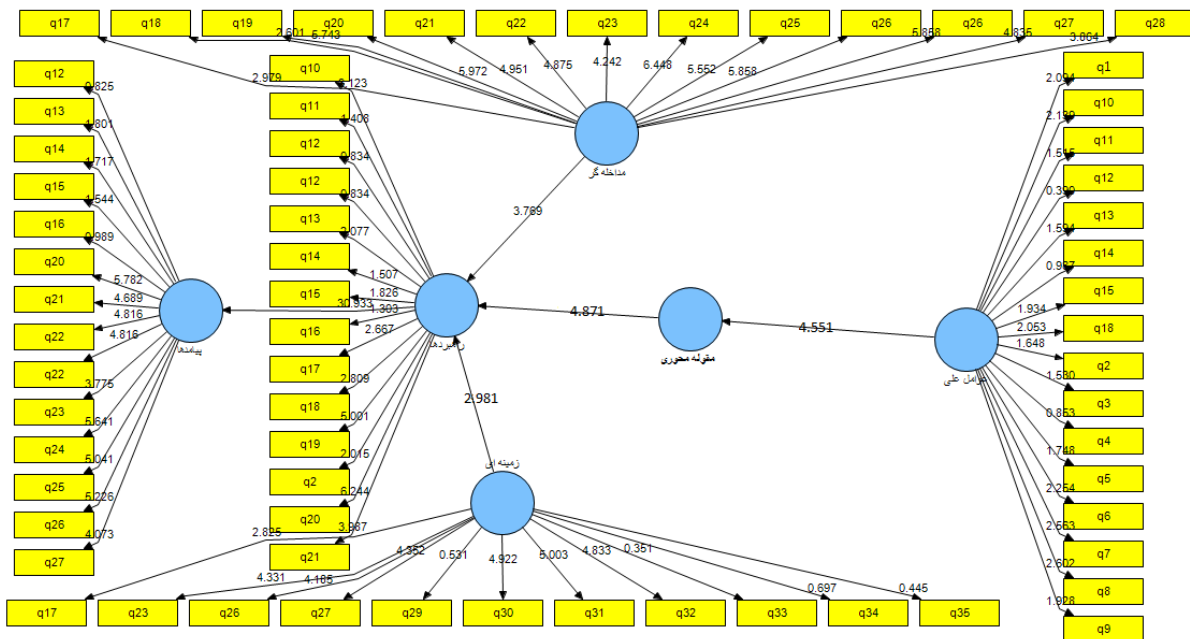
با توجه به مقوله‌هایی که شناسایی شدند، مقوله‌هایی که وضعیت موجود آموزش عمومی را از دیدگاه صاحب‌نظران تعلیم و تربیت و برنامه‌ریزان درسی تحت تاثیر قرار دادند بر اساس مدل پارادایمی به صورت شکل زیر ارائه می‌شود.

شکل ۱. مدل پارادایمی وضعیت موجود آموزش عمومی

شکل ۲. مدل در حالت استاندارد

شکل ۳. مدل در حالت معناداری

بحث و نتیجه گیری

هدف اصلی این پژوهش ارائه مدل پارادیمی آموزش عمومی از دیدگاه صاحب نظران تعلیم و تربیت بود. مطابق با نتایج مدل

پارادیمی، وضعیت موجود آموزش عمومی از دیدگاه صاحب نظران تعلیم و تربیت و برنامه ریزان درسی تحت تاثیر ۱۹ مقوله اصلی و ۴۹

مقوله فرعی و ۲۶۲ مفهوم باز است. نتایج این پژوهش با یافته‌های برخی مطالعات مانند

در مورد موضوع آموزش عمومی برخی پژوهش‌ها انجام شده است که با نتایج این پژوهش (18-14, 20, 21) همسو است. نتایج نشان داد که وضعیت موجود آموزش عمومی از دیدگاه صاحب‌نظران تعلیم و تربیت و برنامه‌ریزان درسی تحت تاثیر ۲ پدیده یا مقوله محوری با عنوان «آموزش عمومی و فضای آموزشی» است که از ۴ مقوله فرعی «آموزش‌های منظم و برنامه‌ریزی شده، آموزش از طریق رسانه، خانواده و مدرسه، آموزش از طریق ایجاد زیرساخت مناسب و آموزش از طریق تحول در آموزش» تشکیل شده است، آموزش‌های منظم و برنامه‌ریزی شده، آموزش از طریق رسانه، خانواده و مدرسه دخیل هستند. همانطور که در تعاریف آمده، آموزش عمومی شامل دوره‌های آموزش ابتدایی تا اخذ دیپلم است و به گفته عسگری (۱۳۹۵) فعالیت‌هایی است که به منظور یادگیری برخی از فعالیت‌های مشخص با هدایت مستقیم، برای کلیه افراد جامعه انجام می‌شود و مهارت‌های متنوعی در این دوره‌ها طراحی می‌شوند (8) که به گفته ملگا (۲۰۲۲) هر فردی باید برای داشتن یک زندگی سازنده، تبدیل شدن به یک شهروند آگاه و مطلع و انتقال ایده‌ها به عنوان عضوی مفید از جامعه تسلط داشته باشد (9). بنابراین به جرات می‌توان اذعان داشت که در نظام آموزشی، آموزش‌های عمومی باید آموزش‌هایی بسیار دقیق و برنامه‌ریزی شده در جهت توسعه دانش عمومی، مهارت‌ها و شایستگی‌ها به کودکان برای زندگی و زیست موثر و کارآمد باشند و اساساً بدون برنامه‌ریزی و بدون در نظر گرفتن تغییرات و تحولات جهانی نمی‌توان آموزش عمومی را به سمت و سوی مناسبی پیش برد.

همچنین نتایج نشان می‌دهد که وضعیت موجود آموزش عمومی از دیدگاه صاحب‌نظران تعلیم و تربیت و برنامه‌ریزان درسی تحت تاثیر مقوله‌های علی بوده که شامل ۳ مقوله اصلی با عنوان «محیط خرد، کلان و فرا کلان» است که از ۷ مقوله فرعی «روش آموزش معلم، کیفیت آموزش معلم، استراتژی‌های آموزشی، استراتژی‌های عملیاتی، استراتژی‌های حرفه‌ای و تخصصی معلمان، اراده و عزم همگانی و شناخت ساحت‌های تربیتی» تشکیل شده است، در مطالعات پیشین، هاشمی (۱۴۰۰) نیز به اهمیت مقوله فوق در آموزش عمومی اشاره نمود که نتایج آن‌ها با مطالعه حاضر همسو می‌باشد. مدیریت و ساختار تشکیلات سه مقوله فرعی با عناوین ضعف مهارت‌های مدیریتی، اجتناب از مدیریت ایده‌ها، نبود نگرش مدیریتی سیستمی در فضای آموزشی دارد. در هر سازمانی، مدیریت شاکله اصلی بوده و به معنای هماهنگی و اداره وظایف برای رسیدن به اهداف و چشم‌اندازهای مشخص شده است (15). در نظام آموزشی، مدیریت یک فعالیت هدف‌محور است و شامل تلاش‌های گروهی و سازمان یافته برای دستیابی به اهداف از پیش تعیین شده در یک سازمان آموزشی (مدرسه) است که تلاش می‌کند تا با تلاش هماهنگ و فعال و استفاده کارآمد از منابع مادی و انسانی در محیط آموزشی به اهداف خود دست یابد. ضعف مهارت‌های مدیریتی، اجتناب از مدیریت ایده‌ها، نبود نگرش مدیریتی سیستمی در فضای آموزشی همگی از مقوله‌های فرعی علی هستند که در حال حاضر، آموزش عمومی را با مشکل مواجه نمودند. اساساً در نظام آموزشی، مدیرانی که فاقد علم مدیریتی بوده و درک کمی از مدیریت علمی برای حل مسائل و مشکلات آموزشی دارند، به چیستی، چرایی و اهمیت آموزش‌های عمومی اهمیتی قائل نبوده و تلاشی در جهت تقویت و حتی به روز نمودن آموزش‌های عمومی نخواهند داشت و این معزل، تنها با انتخاب مدیران کاربلد و شایسته که دارای نگرش مدیریتی سیستمی در فضای آموزشی هستند حل خواهد شد.

سیاست‌گذاری آموزشی شامل سه مقوله فرعی با عناوین سیاست عمومی و حکومت مدارانه، تصمیم‌گیری در سطح کلان، شفاف نبودن سیاست‌های آموزش عمومی است. اساساً، سیاست هم «محصول» است و هم «فرآیند»؛ یعنی بیانیه‌ای مکتوب و قدرت به اجرا درآوردن بیانیه مکتوب شده. لذا باید دانست که حرکت هر سازمان و نهادی بر اساس سیاست‌های تعریف شده آن شکل می‌گیرد در برنامه‌های آموزش عمومی، سیاست‌های آموزشی باید کاملاً شفاف بوده و از هرگونه پیچیدگی به دور باشند اما چیزی که هست، در نظام آموزشی ایران، سیاست‌ها و تصمیم‌گیری‌ها در سطح کلان بوده و تصمیمات حیاتی و کلیدی را در سطح اجرا، تحت تاثیر خود قرار می‌دهد؛ در حالیکه چون سیاست‌های آموزشی دارای دو کارکردی دوگانه از جهت اقتصادی و نیز از جهت اجتماعی-فرهنگی به طور توأما هستند، سیاست‌ها باید به گونه‌ای تنظیم شوند که در سطوح خرد، کلان و فراکلان بر شکل‌گیری رویدادهای روزمره نظام آموزشی (مدارس) تاثیرات مثبت بگذارند.

با اینکه در بیشتر نظام‌های آموزشی، آزمون‌گیری شیوه‌ای منسوخ شده است با اینحال در کشور ما همچنان بر امتحان و ارزشیابی‌های کمی به شدت تاکید می‌شود و اصل اساسی در ارزشیابی از دانش آموزان برگزاری آزمون‌ها به ویژه آزمون‌های پایانی در یک زمان و مکان مشخص است و به نظر می‌رسد این مورد باید ریشه‌یابی شده و عملاً تاکید به امتحان و ارزشیابی‌های کمی با روش‌های نوین جایزین گردد. اختلال آموزش با تراکم دانش‌آموزان در کلاس درس دو مقوله فرعی با عناوین شلوغی کلاس‌ها، عدم رسیدگی معلم به همه دانش‌آموزان دارد. قطعاً کلاس‌های درسی که با ازدحام دانش‌آموزان مواجه هستند، کارایی لازم را نخواهند داشت. متأسفانه نظم آموزشی ما همچنان با پدیده فوق مواجه است و به دلایلی همچون نداشتن فضا و نداشتن معلم، مجبور است تا حجم زیادی از دانش‌آموزان را در کلاس‌های درسی خود جای دهد. قطعاً با وجود خیل جمعیت در کلاس درس، نه معلم تان رسیدگی به تمام دانش‌آموزان را خواهد داشت و نه «زمان» اجازه خواهد داد که معلم به آنچه که باید پردازد و آموزش‌های بهینه داشته باشد. از طرفی باید بیان داشت که در واقع، نظام آموزشی با عدم توجه به آموزش‌های عمومی صحیح، تنها معضل مدرک‌گرایی را رواج داده و شهروندانی ناآگاه و نامطلع را روانه جامعه می‌کند که این ناآگاهی نه تنها در زندگی شغلی که حتی زندگی خصوصی آن شخص را نیز با مخاطرات بسیار همراه می‌کند و چه بسا که در هزاره نوین، ملاک برتری افراد، فقط داشتن مدرک نیست و این مهارت‌ها، خلاقیت‌ها، نوآوری‌ها و قدرت کارآفرینی افراد است که آن‌ها را از سایرین متمایز می‌نماید. اما مشکلی که وجود دارد آن است که داشتن مدرک، عامل اصلی در انتخاب و استخدام افراد در مراکز شغلی مختلف به خصوص مراکز دولتی است و عملاً به افراد دارای پتانسیل، در این مراکز بهایی داده نمی‌شود و مدرک ملاک اصل استخدام است و این معضل، تنها با ارائه آموزش‌های عمومی مناسب رفع خواهد شد. یکی از مهمترین محدودیت‌های این پژوهش به ابزار آن مربوط بود و با توجه به اینکه از تکنیک مصاحبه استفاده شد، افرادی که قرار به مصاحبه داشتند، به دفعات و به دلایل مختلف قرار مصاحبه را لغو نموده و آن را به زمان دیگری موکول می‌کردند. محدودیت دیگر این پژوهش، کمبود منابع مطالعاتی پیرامون موضوع پژوهش بود که چون در پژوهشی به صورت کیفی به موضوع حاضر پرداخته

نشده بود، مقایسه یافته‌ها به سختی انجام شد. پیشنهاد می‌شود با توجه به شرایط و موقعیت زمانی، تغییرات مورد نیاز در نحوه آموزش عمومی ایجاد شود.

در حیطه برنامه‌های آموزشی و درسی به نگرش سیستمی که در واقع نوعی شیوه مدیریت است توجه شود. دیگر اینکه مدیران خودشان از عوامل اصلی ایجاد تغییرات در برنامه‌های آموزش عمومی باشند و این اصل را باور داشته باشند که سرعت داشتن در پذیرش روش‌های نوین آموزشی، به موفقیت دانش‌آموزان و جامعه کمک می‌کند. همچنین، برای موفقیت در برنامه‌های آموزش عمومی نیاز است تا توجه جدی نسبت به جایگاه، مقام و شان اجتماعی معلم صورت گیرد.

تعارض منافع

در انجام مطالعه حاضر، هیچ‌گونه تضاد منافی وجود ندارد.

مشارکت نویسندگان

در نگارش این مقاله تمامی نویسندگان نقش یکسانی ایفا کردند.

موازین اخلاقی

در انجام این پژوهش تمامی موازین و اصول اخلاقی رعایت گردیده است.

حامی مالی

این پژوهش حامی مالی نداشته است.

منابع

1. UNESCO. International Standard Classification of Education ISCED. 2022.
2. Wahab Asad K. Primary and Secondary Education in Uganda: Challenges and Prospects. *Interdisciplinary Journal of Education*. 2021;4(1):25-31. doi: 10.53449/ije.v4i1.152.
3. Safi A. *Organization and Management in Education*. Tehran: Arasbaran Publications; 2021.
4. Mehrmohammadi M. *Rethinking the Teaching-Learning Process*. Tehran: School Publications; 2013.
5. Bhardwaj A. Importance of Education in Human Life: A Holistic Approach. *International Journal of Science and Consciousness*. 2016;2(2):23-8.
6. Hosseini Zarch SM, Nasiri Zarch J, Javidan L, editors. *The Necessity of Recognizing Issues in Education*. International Conference on Management and Social Sciences; 2016.
7. Xie X, Ding J, Shen W, Liu Y. Undergraduates' Self-Reported Learning Outcomes of General Education Courses: A Case Study of a Chinese Elite University. *Higher Education Forum*. 2021;18:107-24.

8. Asgari M, Dinaroun Rad A, Khanzadeh A, Zaheri Abdehvand A, editors. The Impact of Public Education on Preventing Violent Crimes in Lordegan County. Fifth International Conference on Accounting and Management and Second Conference on Entrepreneurship and Open Innovations; 2016; Tehran.
9. Melega L. What Are General Education Courses? 2022.
10. Behzadi B, editor Curriculum From the Perspective of Realism. Proceedings of the Fifth International Conference on Humanities and Education With a Focus on Sustainable Development; 2020.
11. Massy FW. Assessing Education Quality Measures and Processes. Center for Development of Teaching and Learning. 2010;6(3):18-21.
12. Bozorginejad K, Zarei R, editors. Dimensions and Indicators of School Quality. Second International and Fourth National Conference on Management and Humanities Research; 2017; University of Tehran.
13. Sanjabi S. Curriculum: Basics and Theories. Tehran: Noor Publications; 2018.
14. Abbasi N, Abdi Lifkouei A. A Comparative Perspective on the Sociological Foundations of Formal and Public Education in the Fundamental Transformation Document of Education With an Adlerian Approach. Teacher Professional Development Quarterly. 2022;7(1):51-63.
15. Hashemi M, Mortazavi M, Rahmani H. Designing a Model for Managing Public Education in the Country With a Governance Approach. Quarterly Journal of Iranian Public Management Studies. 2021;4(4):99-130.
16. Khaleghinejad SA. The History of Undergraduate General Education Curriculum in Iran: A Documentary Study. Studies in Higher Education Curriculum. 2021;12(23):239-67.
17. Kammas P. The Role of Institutions on the Nexus between Inequality and Public Education. Journal of Economic Behavior & Organization. 2023;207:529-40. doi: 10.1016/j.jebo.2022.12.011.
18. Heimans S, Singh P, Kwok H. Pedagogic Rights, Public Education and Democracy. European Educational Research Journal. 2022;21(1):71-82. doi: 10.1177/14749041211011920.
19. Metcalf T. The Case for Philosophy as a General-Education Requirement. Teaching Philosophy. 2022. doi: 10.5840/teachphil2022414163.
20. Shih Y-H. An Examination of the Functions of a General Education Art Curriculum in Universities. Policy Futures in Education. 2019;17(3):306-17. doi: 10.1177/1478210318811012.
21. Mansouri Jamshidi F, Abdi Lifkouei A. A Comparative Study of the Psychological Foundations of Formal and Public Education in the Fundamental Transformation Document of Education and Existential Therapy. Educational Humanities Studies Quarterly. 2023;9(31):141-58.